

— Εὐχαριστῶ Κάρολε! . . . Εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοκάγαθίαν σου.

— Ἡ μητέρα ὑψηλότες εὐδοκεῖ νὰ μοι εἶπῃ τί πρέπει νὰ κάμωμεν μετὰ αὐτοὺς τοὺς τίτλους, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος παρουσιάσας τὰ ἔγγραφα εἰς τὸν πρίγκιπα.

— Παραδόσατέ τα εἰς τὴν θεῖαν μου.

— Ἐκ μέρους τῆς μητρός μου! Ἐπιστολὴ τῆς μητρός μου; ὦ! δός μοι τὴν, δός μοι τὴν!

— Μοὶ μένει ἀκόμῃ ἔν καθήκον νὰ ἐκπληρώσω, εἶπεν ἡ Μαρία. Τὰς τρίχας αὐτὰς, αὐτὸ τὸ ἅγιον καὶ πολύτιμον λείψανον τῆς μητρός μου θέλω διατηρῆσαι μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς, ἀλλὰ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν τοῦ βαπτίσματος, καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμω.

Καὶ ἔβριψε τὰ δύο ἔγγραφα εἰς τὴν ἐστίαν, ὅπου ἐγένοντο παρανάλωμα τῶν φλογῶν.

— Τώρα, κύριε πρίγκιψ τῶν Γάλλων, ὑγείαινετε.

— Ὁ πρίγκιψ ἀνεχώρησε, καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Μαρίας, ἥτις ἔθλιβεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς τὰς τρίχας τῆς μητρός τῆς.

— Ὁ Ἰωάννης Παστελώτ θὰ ἐκπλαγῆ, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος πρὸς τὴν Μαρίαν, ὅταν μάθῃ τὸ ἀξιοθαύμαστον τοῦτο συμβεβηκὸς καὶ τὴν γενναίαν σας ἀφοσίωσιν.

— Ὁ Ἰωάννης Παστελώτ δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία.

Ὁ ἐπίσκοπος λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας τὴν ἔφιρε μετὰ σεβασμοῦ ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ τὴν κατέβρεξε μετὰ δάκρυα θαυμασμοῦ.

— Εἶται ἡ εὐγενεστάτη καὶ ἀγιοσιωτάτη ἐξ ὅλων τῶν γυναικῶν.

Ἦδη ἄς ἀφήσωμεν νὰ παρέλθωσι πολλὰ ἔτη, καὶ ἄς μεταδῶμεν εἰς τὸν μῆνα Φεβρουάριον τοῦ 1649. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωάννης Παστελώτ, καθήμενοι ἀμφοτέρωθεν ἀπέναντι μεγάλης ἐστίας, ἀνεμινῆσκοντο τοῦ παρελθόντος, καὶ ἐμειδιῶν ἀναφέροντες περιστατικὰ διὰφορα τοῦ βίου των. Πλησίον των γυνὴ τεσσαρακοντούτης περίπου καὶ νεῆνις δεκαεπταετής, καλλοῦντες σπανίας, τοὺς ἠκραζόντο μετὰ σιωπῆς καὶ σεβασμοῦ. Αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες ἦσαν ἡ κόρη καὶ ἡ ἐγγόνη τῶν συζύγων Παστελώτ, ἡ ὠραία Φραγκίσκα, ἥδη μεμνηστευμένη μετὰ τοῦ Ἑβρίκου Ῥεπαλιέρου, πρὸς τὸν ὅποιον ὁ πατήρ του ἔδιδε ὡς προῖκα ἐργαστάσιον ἐριούχων, τὸ ὅποιον παρήγαγε τὰ ὠραιότερα ἐξ ἐρίου ὑφάσματα τῆς Γαλλίας. Ἡ νεῆνις, καθήμενη ἐπὶ προσκεφαλαίου πρὸς τοὺς πόδας τῆς μάμμης τῆς, ἠκραζέτο μετὰ προσηχῆς ἄμα καὶ ἡδονῆς τὴν διήγησιν τῆς πομπῆς, τὴν ὅποιαν ἐπεδείξατο ὁ ἐπίσκοπος τῆς Soissons εἰς τοὺς γάμους τῆς προστατευομένης τοῦ μετὰ τοῦ Παστελώτ. Οἱ σιβάσμοι καὶ γλυκεῖς χαρμητῆρες τῆς γηραιᾶς γυναικὸς ἐνιψυχούντο εἰς τὰς τοιαύτας περιγρηφάς, ὁ δὲ ἐννενηκοντούτης Ἰωάννης ἐδάκρυεν ἐκ χαρᾶς εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Ὅπως μετρίσθη τὴν συγκίνησιν του, ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ παράθυρον· τὸ ἀνάστημά του οὐδόλως εἶχε

κυρτωθῆ, τὸ βῆμά του δὲν εἶχεν ἀπωλέσει τὴν εὐσταθείαν του, ἡ δὲ ὠραία αὐτοῦ κόμη, λευκὴ καὶ μαλακῆ ὡς μέταξα, ἔπιπτεν ἀφθῶνως ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἀποῦ ἡ κυρὰ Παστελώτ ἐτελείωσεν, ὁ Ἰωάννης ἤλθε πλησίον τῆς, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ εἰρησματος τῆς ἔδρας τῆς, καὶ ἐπέθεσε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ ἔρρυθιδωμένου μετώπου τῆς Μαρίας.

— Καὶ ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας, θυγάτηρ μου καὶ φιλάτη μου Φραγκίσκα, εἶπεν ὁ γέρον Παστελώτ ἀποιαθεὶς πρὸς τὴν θυγατέρα καὶ τὴν ἐγγόνην του, ποτὲ μετὰ τῶν ὀλίγων φροντίδων τὰς ὁποίας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐνέβριψεν εἰς τὸν σκοτεινὸν μου βίον, δὲν μοὶ προήθε κάμμια ἀπὸ τὴν μητέρα σου. Οἰκονόμος, εὐεργετικὴ καὶ φιλόπονος, σύζυγος εὐλικρινῆς καὶ μήτηρ φιλόστοργος, ἐπέχυσεν ἀφθῶνως τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τὰ εὐτυχεῖα πλάσματα τὰ ὅποια τὴν περιεκύκλου. Εἶδαμεν ὅλους ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἠγαπῶμεν καὶ παρὰ τῶν ὀπίμων ἠγαπώμεθα ἀπερχομένων τὸν μὲν μετὰ τὸν δὲ εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἐκλαύσαμεν, ἀλλὰ κλαίοντες ὑψολογοῦμεν τὸν Θεόν διότι ἡ εὐσπλαγχνία του μᾶς τοὺς ἀφήρει διὰ νὰ τοὺς κατατάξῃ πρὸ τῶν ποδῶν του εἰς τὸν παράδεισον. Περιμένομεν ἀφθῶως καὶ ἀπὸ ὧραν εἰς ὧραν τὴν στιγμήν καθ' ἣν θέλει ἔλθει καὶ ἡ ἰδική μας σειρά νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τοῦ υπερτάτου χριστοῦ· μᾶς παρέσχε τὴν εὐδαιμονίαν, μᾶς ἔδωκε τόσα ὀλίγα δυστυχῆματα, ὥστε ἠθέλαμεν νομισθῆ οἱ πλέον ἀχάριστοι καὶ οἱ πλέον ἐνοχοὶ τῶν χριστιανῶν ἐὰν παρεκτραπῶμεν τῆς ὁδοῦ του.

— Μὴ ἀναφέρετε περὶ τοῦ σκληροῦ τούτου ἀποχωρισμοῦ εἰς στιγμήν καθ' ἣν νυμφεύομαι, ἔλατε καλλίτερον νὰ ἰδῆτε τὰς ὠραίας ἐσθῆτας τὰς ὁποίας ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ μάμμη μου ἠτοίμασαν διὰ τὸν γάμον μου εἶπεν ἡ νεῆνις. Καὶ ἐκτὸς τούτου, — ὁ μνηστὸς μου, ὁ προσφιλέτης μου Ἑβρίκος, ἤθελε νὰ σᾶς τὸ εἰπηαυρίον ὅταν ἠθέλαμεν ὑπάγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐγὼ ὅμως δὲν ἠμπαρῶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω, — ἡ πανιερότης του ὁ ἐπίσκοπος τῆς Soissons θὰ τελέσῃ ὁ ἴδιος τὴν ἱερουργίαν τοῦ γάμου, καθὼς αὐτὸς ἔγινε καὶ εἰς τὴν εὐγενίαν σας, ἀγαπητέ μοι πάππε. Ὅταν ἡ πανιερότης του ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἑβρίκος νυμφεύεται μετ' ἐμέ, εἶπε.

— Θὰ μιμηθῶ τοὺς προκατόχους μου· αὐτοὶ συνέζευξαν τὴν μάμμην καὶ τὴν μητέρα τῆς μνηστῆς σου· τὸ αὐτὸ θὰ πράξω καὶ ἐγὼ διὰ τὸ τέκνον των. Εἶσαι υἱὸς τοῦ συνδίκου τῆς συντεχνίας τῶν ἐριουχοπωλῶν, ὁ δὲ Παστελώτ εἶναι ὁ νεώτερος πολίτης τῆς ἐπαρχίας μου.

Ὁ γέρον ἔτρεμε ἀπὸ χαρᾶν ἀκούων τὴν εὐτυχεῖα ταύτην εἰδήσιν. Εἶχε διατάξει τὴν νεῆνίδα νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ, διὲ ἡ μόνη ὑπηρετρία ἡ ὑπηρετοῦσα τὴν γηραιάν οἰκογενίαν, ἤλθε νὰ εἰδοποιήσῃ, ὅτι νέος τις κύριος ἐζήτηε νὰ εἶδῃ τὴν κυρὰν Παστελώτ.

Ὁ Παστελώτ διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγῃσι, καὶ εὐθὺς εἰσῆλθε νεανίας δεκαεννεατής περίπου, μελανίμων, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ πένθος ἰματισμὸς ἤρριζε πρὸς τὴν ὠχρὰν καὶ πάσχουσαν φυσιογνωμίαν του· ἐπλησίασε μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἐννενηκοντούτιδα κυρὰν, ἔκλινε τὸ γόνυ κατὰ γῆς, ἐξῆγάγεν ἀπὸ τοῦ κόλπου του ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην, καὶ ἤρριζε νὰ χύῃ δάκρυα.